

„Nakon godina duševne praznine i potpunog zastoja, jednog dana sam se našla sasvim neočekivano pred vratima, kroz čiji otvor sam vidjela nešto poput svjetla i što se onda iznenada otvorilo. Otvorio mi se put i nešto me je nagnalo da njime krenem. Uskoro sam se našla u lijepom okruženju koje mi je dalo povjerenje i mir u srcu, tako da sam se tu zadržala. Praznina je počela nestajati i ja sam, tokom pet godina, osjećala stalni rast vjere.

Potom su mi u susret došla bića, koja su mi htjela pokazati 'novi' put u ovom kraju, koji je bio u još ljepšem okruženju i trebao voditi prema još većoj visini, od onoga kojim sam dotada išla.

Uzbuđena, što bi to moglo biti, krenula sam s njima.

Bio je to hod kroz postrane šume, koje su mi izgledale kao prašume. Ali poslije su mi se ipak sve više činile uzgajane ljudskom rukom.

Kroz njih sam dospjela u stilizirani vrt, koji se zavijao u labirint. Začudena, vidjela sam nešto čudesno: pećine u magičnom sjaju, drveće sa šarenim, nestvornim lišćem. Išla sam putevima koji su vijugali poput zmija, vidjela svjetiljke, koje se činilo da svijetle, ali kada sam prišla bliže, samo su zasljepljivale kričavim svjetlom. Put je na kraju vodio do ponora ispunjenog vatrom, koji sam trebala prijeći preko jednog užeta.

Onda se ispružila jedna ruka, i uzela moju, nježno, ali snažno, zadržavajući me u već načinjenom koraku, s jednom nogom na užetu i vodeći me na mali, pravi put; Otvorila je jedna neprimjetna vrata i zatvorila ih za nama.

Našla sam se u jednostavnom vrtu, s jednostavnim cvijećem, dok je nebo iznad bilo svijetlo plavo i sunčano. Puhao je snažan vjetar, pun čiste svježine, koji mi je očistio pluća od umjetnog mirisa polja, kojima sam prethodno prolazila. Što sam bila dublje vođena u vrt, to sam se više divila njegovoj veličini, to sam bila sretnija zbog njegove ljepote, osjećajući sve veće blaženstvo u svom srcu.

I onaj koji me je tu vodio, rekao mi je tihim, dobrim očima i crtama oko usta, koje su govorile o ogromnom nadvladavanju nevjerovatnih ispita i opasnosti – ne koristeći riječi – ovdje sam u stvarnosti i ni jedna varljiva, otrovna biljka se ne može naći u ovom vrtu. Ako želim boraviti u njemu, mogu sama isprobati da li mi je rečena istina. Za dušu nema vrijednost ništa u što treba vjerovati zbog drugih, nego samo ono što je čovjek sam u sebi isprobao kao istinu.

Njemu nije naloženo da me prisili na istinu, nego samo da me vodi u područje stvarnosti i pruži mi sve što me može osposobiti da čitam putokaze u ovom vrtu i da ih razumijem. Potom se sama moram snaći, ali će uvijek biti spreman pomoći mi, ako budem trebala njegovu pomoć.

Tako sam se počela samostalno kretati vrtom. Pred mojim su se očima širila cijela polja ljiljana i jagorčevine, osvijetljena svjetlom, daleko od lažnog sjaja, a vidjela sam i grupe suncokreta –

kao nigdje prije! Sve mi je bilo bolje i bolje, i zavladao je nešto novo - novo koje je istovremeno bilo staro!

Sada su prošle već tri godine, od kako živim u tom vrtu. Često satima stojim pred nekim cvijetom. Tamo gdje drugi vide samo tratinčicu, ja doživljam 'čudo nad čudima' i gdje drugi vide 'umjetno oplemenjeno cvijeće', ja vidim jednostavnu, čistu prirodu.

U zračćem, bijelom polju ljiljana provodim cijele dane! Što sam 'slutila', tu postaje 'gledanje', što sam 'nagađajući' osjećala, tu je postala potvrđena stvarnost.

Sjedim pod moćnim hrastovima, na rubu tih polja i čitam očima koje su 'progledale', 'Sveto pismo', koje mi je od djetinjstva poznato, a koje je ipak ostalo nepoznato. Kakve riječi se tu nalaze! Riječi koje uopće ne 'poznajemo', koje ne slutimo, iako ih napamet znamo! Ali upravo 'napamet'! Ali što znači 'u srcu' znati, to zna samo mali broj.

Sada znam što je 'zakon', o kome se tamo stalno iznova govori.

Također znam koja je ljubav ispunjenje tog zakona; to je ljubav koja živi iz ljubavi prema ljubavi, ne tražeći nikakvu protuuslugu za to što voli.

Sada znam da tek sve duševne snage preobražene u toj ljubavi daju snagu volji, koja čini da čovjek postane pobjednikom.

Znam da je 'ponovno sjedinjenje s iskonskim svjetlom' rastvaranje u toj ljubavi, bez ostatka. Kada je čovjek dostigao to ponovno sjedinjenje, time je sagorio svoje prijašnje biće u vatri prasunca prasnjetla i vraća se u život zemaljskog djelovanja, sa snagom da djeluje prosvjetljen tom ljubavlju.

Sada idem cvjetnim putem uvis prema tom cilju, tiha i suncem obasjana srca i kome smijem ubrati i dati cvijet, tome ga dajem iz ljubavi prema ljubavi, jer – ljubav je 'ispunjenje zakona'..,

Elisabeth von Oldenburg

Predgovor iz knjige koja se može naći na:

<https://www.smashwords.com/books/byseries/28536>

Izvor: www.boyinra.info